



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**Origines Benedictinae, Siue Illvstrivm Coenobiorvm Ord.  
S. Benedicti, Nigrorvm Monachorvm, Per Italiam,  
Hispaniam, Galliam, Germaniam, Poloniam, Belgium,  
Britanniam, aliasque Prouincias. Exordia Ac ...**

**Le Mire, Aubert**

**Coloniae Agrippinae, 1614**

S. Gisleni Coenobium, in Hannonia, quod olim Cella est nuncupatum.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-11261**

doueo primo Rege Franciæ circa annum 513. Ut in quibusdam exemplaribus Sigeberti chronographi legitur. Vita eiusdem exstat manuscripta in dicto monasterio, & typis edita in Bibliotheca Floriacensi, Parisijs an. 1605. publicata.

*Monasterium S. Dionysij de Nogento Rotrodi.*

**E**st id à Gaufrido Vicecomite Castrodu-nensi fundatum anno 1. regni Henri-ci I. Galliæ Regis, bonisque auctum à Rotro-co nepote, Pertici Comite anno 1190. teste Choppino lib. 2. monasticorum tit. 7. art. 6.

## CAPVT XXVII.

### S. GISLENI

*Cænobium, in Hannonia, quod olim Cella est nuncupatum.*

**G**islenopolis Hannoniæ opidum est, palustri loco, inter Valentianas, & Montes Hannoniæ situm: cuius muris illustre vetusq; cænobium includitur, quod à S. Gisleno conditore nomen induit. De quo Fulbertum, Doctorem clarissimum, S. Auberti Cameracensis. Episcopi res gestas narrantem audi: Athenis vrbe Græcorū nobilissima adolescens quidam inclytis ortus natalibus, studijsq; literalib. propemodum exercitatus, sed & fidei moribus adornatus, ex inspiratione superni amoris patriam,

*S. Gislenus  
in hoc mo-  
nasterio  
quiescit.  
Floruit  
An. 651.*

parentesque deserere, cursumque longa peregrinationis meditabatur adsumere, quatenus impensione temporalis exilij mercaretur aeternae portionem hereditatis. Igitur Romam adueniens, oratoria Apostolorum, orationis gratiam lustrando, aliquantulum temporis expleuit. Qui nocte quadam lassentibus ex itinere artibus, in somnum resolutus diuinae iussionis voce monetur occiduos Galliarum fines expetere, pagumque Hagnou penetrans, congruum suae habitationis locum quaerere, ubi constructo oratorio vocationis suae tempus exspectaret, sciensque diuinam providentiam sibi semper adfuturam, laboriosi cursus non paueret iniuriam, donec ad locum perueniret, ibique inueniret, qui sibi peregrinationis portum indulgeret, & rerum adiumenta praestaret. Quam voce diuinam beatum portendi Autbertum sequentia indicant. Sed iussionem Domini explere desiderans vir Dei Gislenus, sic enim erat nomen illi, regionibus diuersis, insulis & urbibus peragratis, prospero cursu tandem peruenit ad locum, qui tunc temporis Vrsidungus ab incolis dicebatur, ex consuetudine videlicet vrsae parturientis, nunc vero Cella vocatur. Qui locus distat trigenis ferè millibus ab urbe Cameracensi, in qua ipse ex diuino oraculo sanctum Pontificem supra gregem Christi cura peruigili audierat insudare. At ille, noxijs auulsis arboribus, basilicam in honore beatorum Apostolorum coepit aedificare, studijs-

disque bonorum excitare. Disseminante ergo diabolo zelum inuidiæ per corda malorum, auditum est aliquos, ut est mos adulantium, sancto Episcopo suasisse, non debuissent pati pseudodoctorem in finibus suis ad inuidiam sui honoris, manere; sanè qui ad seducendas mentes simplicium, urbana sapientium conuenticula vitans, in has solitudines deuenisset. Sed vir Domini aduertens suggestionem inuidia potius, quàm ratione compositam: Non est, inquit, nostrum hominem indiscussum iudicare, neque omni spiritui credere, donec probetur, si ex Deo sit. Mittitur itaque nuntius, qui hominem ad conspectum Pontificis accersire debeat: hoc interim proposito, ne vir Dei ex cõuentu quouis iniuriæ motu contristaretur. Euocatus autem beatus Gislenus, coepit Deo gratias agere, quod se per summum Pontificem superna gratia visitasset. Perueniens itaque ad urbem sancto presentatur Episcopo, quem ille, ut flagrabat caritatis dulcedine, sic affatur: Dic nobis, inquit, frater carissime, cuius ciuitatis es, cuiusve dignitatis. Cui ille respondens: Græcus, inquit, sum natione, Christianus verò dignitate, Athenis ortus, baptisma te renatus, ita Romam adiens per Dei præceptum hanc perueni in patriam, super flumen Hagnam in loco, qui dicitur Vrsidungus, operor manibus, ædificare gestiens Deo oratorium. Desiderabam equidem tuam expectere sanctitatem, petiturus licentiam agendi,

quæ sunt coepta; sed præuenit gratia tua, quæ me accersuit. Intuitus autem almus Episcopus viri sermones, nihilque in eis reprehensionis deprehendens, dilexit eum, sicque per aliquot dies gratia hospitalitatis retentum, & corporalis alimoniam subsidio, & sacro spiritualis vitæ colloquio satiauit. Dehinc benedictionis suæ munere donatum, acceptaque regrediendi licentiâ, eum venerabilis pater hortatur perficere studio, quæ coeperat: sicque peractis, quæ congruerent, oratorium suæ auctoritatis benedictione consecraturum promisit. Qua Episcopi promissione lætus, operi ardentius instabat, animaduertens iam sibi ex rerum euentu illum inuenisse, quem ad ministerium socialis laboris, diuinitus audierat sibi promissum. Expletis verò pro modulo suo, quæ monasticis vsibus congruebant, vir Dei venerandum talibus verbis interpellat Episcopum: Tempus adest pater, quo seruo tua Dominus Pontifex promissæ benedictionis munus exsoluere debeat. Gaudens igitur venerabilis pater bonis viri studijs, accersito secum beato ac venerabili Dei cultore Amando, cum magna circumfusæ plebis exultatione, monasterium prædictum ad laudem Domini, & honorem Apostolorum Petri & Pauli consecrauit. *Hactenus Fulbertus.*

*Eadem serè sed breuius Chronographus Cameracensis commemorat: Beatus Gislenus ab Athenis digressus, dum ortis simultatibus apud*

B. Aut.

B. Aubertum accusaretur, ille aduertens simulationis causas, non solum non condemnandum æstimauit, sed cum magna ueneratione suscepit, Ecclesiamque, quam idem S. Gislenus construxerat, adsumpto secum B. Amando, in honore Apostolorum consecrauit.

*Et infra:* Nec procul à monte Castriloco, in loco quem dicunt Cellam, monasterium est monachorum S. Gisleni. Istenimirum uisione angelica admonitus, ab Athenis digressus, cursum suæ peregrinationis in istam partem direxit, illudque monasterium auctoritate sancti quoque Auberti, sed & sancta Vualdetrude, cui tunc temporis familiari dilectione inhæserat, opitulante, fundauit. Qui quantus uel qualis uixerit, liber qui de uita eius inscribitur, plenius exprimit. *Hactenus ille.*

*Quomodo autem S. Gerardus Abbas Broniensis, à Gisleberto Lotharingia Duce euocatus, Canonicis hic monachos substituerit, fuse narratur in historia uita eiusdem S. Gerardi, à quodam monacho Broniensi ad Gonterum Abbatem scripta; Gisleberto Lotharingiæ Duci Christi confessor Gislenus, nocte intempestâ per uisum apparuit, & querelam miscens preces, sic ei locutus est: Noueris me diutiùs ferre nõ posse quotidianas cõtumelias, quibus afficiunt me Vrsidungi Cellenses clerici, In meo enim cœnobio, quod mihi Christus donauit, nulla omnino religio seruetur. Oēs, quæ sua sunt,*

*Circa  
An. 930.*

*Apud Surin.  
To. 5. Oct. 3.*

quarunt, quæ autem Dei sunt, ea nihili pendunt. Sed quia Lotharingia tibi paret, obsecro te, per Christi nomen, ne differas idoneum mihi pastorem inquirere. Quod quidem ut obtinere queas, à me paucis accipe. Est in pago Lomacensi locus, quem Bronium vocant, in quo quidam Gerardus degit, verus Christi seruus, eum mihi assume, & cœnobij mei curam illi demanda: siquidem ad id muneris nemo in hac regione mihi illo magis idoneus videtur. His dictis visio disparuit.

Porro Gislebertus non immemor visionis, eam ad effectum perducere volens, accersit Cameracensem Episcopum Tietdonem, & Raginerum Hainoensem Comitem, iisque quidquid ea visione acceperat, exactè commemorat. Et cum ab eis peteret consilium, illi aiunt se nihil audere consulere aliud, quàm quod diuinitus facere iussus esset. Tum Gislebertus ad eos; Ocyus ergò, inquit, ad virum Dei abire cum virga pastoralis, eumque curam huius Ecclesiæ suscipere compellite. Illi mox accinguntur ad iter, & perueniunt ad locum optatum. Quem secum abducentes non absque incredibili Broniensis Ecclesiæ luctu, celeriter Ursidungum repetunt, & Abbatem eum constituunt. At ille clericorum illic degentium non bonâ vitâ accuratiùs inuestigatâ, consultum exstimauit, ut ab illa Ecclesia excluderentur. In eorum autem locum substituit dignam Deo monachorum sodalitatem. *Hactenus ex vita S. Gerardi Broniensis.*

Beatum porro Gislenum in Gracia monachum ordinis S. Basilij fuisse, testatur Philippus ab Eleemosyna, in vitæ eius historia. Nam vt in Occidente S. Benedictus; sic in Oriente S. Basilii Magnus monachorum pater ac princeps existit, vt qui primus duriores illum veterum monachorum ritum ad meliorem normam, magisq; religioni congruentem, redegit.

## ALTIMONTENSE ET SONEGIENSE

*Monasteria in Hannonia.*

**I**llustria hæc canobia S. Vincentius, cognomento Madelgarius, Dux nobilissimus, & S. Vualdetrudis Electæ maritus exstruxit. De ijs fuscè Chronographus Cameracensis: Nec præteream, inquit, vicum, quem Altum Montem dicunt, nec immeritò sic nominatum, cum beatus Vincentius, cum multis viris religiosi, qui cum eo fuerant, sua conuersatione reddiderit sublimatum. Porro iste Vincentius Comes egregius, sanctæ Vualdetrudis maritus, iuxta quidem secularem eminentiam, & rebus & genere potentissimus, eruditione tamen & crebris monitionibus beati Autberti Pontificis Cameracensis informatus, secularis militiæ pompam procul abhorruit, Deique obsequijs mancipare se potius æstimauit. Igitur cum de loco suæ con-

Floruit  
An. 651.

S. Vincētius  
quiescit Sonegijs, & S. Vualdetrudis Montibus Hannonia, in basilica nobilium virginum, à se instituta.